

Lovasi András

A töksötét az

A töksötét az érthető,
A homály az érthetetlen,
Benne sok vonagló nő
Mondhatnám elemelten,

Hogy az igazságok félbevágott vadul tekergő kígyók,
És mint a buborékok pukkannak majd el az ujjaim végén,
Ha kimondom őket.
De most nem, nem múlnak el
A kimondástól,
Nem pukkan semmi, némán táncol
Minden tovább magától

A mutatóujjbegyemen, ahogy mozgatom jobbra-balra,
Aztán egy egész háztömb kezd horkolni a vezényletemmel.

A kígyók meg csak tekeregnek, még valami hangja is van, ahogy
Nekiszorulnak ennek-annak,
A szomszédok nyikorogva basznak,
Aztán csönd lesz..., és egyszer csak (talán arra riadok?)

Ott van valami test nélküli jószág,
Amihez nem kell emberszív,
Csak úgy van,
A vaksötétben.